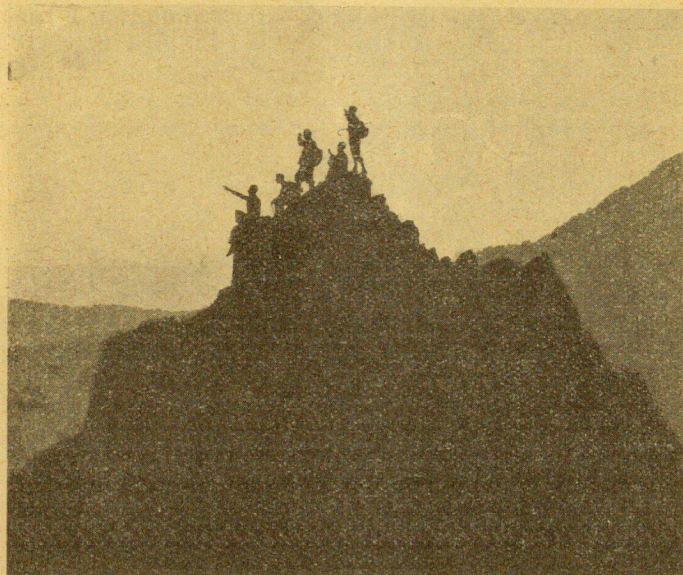

камъни, да се кжпятъ въ Асѣновица и Новоселка, да дъхатъ чистия балкански въздухъ. Ахъ Родина, че пакъ Родина! Комисията бездействува и всичко пропадало.

Грижитъ на Антоний и Селимински да подобрятъ живота на преселниците били напусто. Единъ день Антоний се отчаялъ и решилъ да продаде мушията, па да остави неблагодарнитъ да правятъ каквото искатъ. Не

Тържество на върха „Синитъ камъни“

безъ тжга на душата си Антоний продалъ Беряска на нѣкой си Баронъ Сакеларий. Този алченъ човѣкъ, щомъ станалъ стопанинъ (мушиеръ) на земята, веднага обявилъ на заселенитъ сливенци, че които желаятъ, могатъ да останатъ тамъ, а които не желаятъ, нека се изселятъ. Останалитъ били обърнати въ ратаи-аргати на чокоина и изгубили свободата си. Нови плачове, нови викове и свади. Най-подиръ всички се изселили и новиятъ Сливенъ пропадналъ въ 1828 г.